

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0679 van 19 november 2013
in de zaak 1011/0107/SA/8/0084

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]
3. de heer [REDACTED]
4. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Koenraad MAENHOUT
kantoor houdende te 2600 Antwerpen, Filip Williotstraat 30 bus 0102
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 28 september 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 26 augustus 2010 en verbeterd met het besluit van 9 september 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt van 17 mei 2010 gedeeltelijk ingewilligd.

De deputatie heeft aan de aanvrager, de vzw [REDACTED], een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een overdekte hoofdtribune en vipruimte, inclusief liftkoker, en het bouwen van een kleine zit- en staantribune verleend.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 7 mei 2013 met nummer S/2013/0114 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de eerste kamer werd toegewezen, werd op 1 oktober 2013 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 22 oktober 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jente WOUTERS die loco advocaat Koenraad MAENHOUT voor de verzoekende partijen verschijnt, en de heer Tom ROOSEN die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 26 februari 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient ....., bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een overdekte hoofdtribune en vip-ruimte, inclusief liftkoker, en het bouwen van een kleinere zit- en staantribune”*.

De kleinere zit- en staantribune is al gebouwd, zodat de aanvraag gedeeltelijk een regularisatieaanvraag is.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 22 maart 1978 vastgesteld gewestplan ‘Neerpelt - Bree’, gelegen in een gebied voor dagrecreatie.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 8 april tot en met 7 mei 2010, dienen de verzoekende partijen een, mede door anderen ondertekend, collectief bezwaarschrift in.

De brandweer adviseert gunstig op 4 maart 2010.

Op 17 mei 2010 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt volgend standpunt in:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag het bouwen van een nieuwe overdekte hoofdtribune met kantine en vip-ruimte over de bestaande kleedkamers van de jeugd en de bouw van een kleine staan- en zittribune aan de zijde van de bestaande kantine betreft.

Overwegende dat de constructies compact zijn opgevat en niet veel extra grondoppervlakte innemen, door het overbouwen van de bestaande jeugdlokalen.

Overwegende dat de hoogte van de nieuwe gebouwen niet van die mate is dat het abnormale hinder vormt voor de aanpalenden, ook omdat de afstand tot de aanpalende woningen groot genoeg is (namelijk minimum 45m).

Overwegende dat de aanpalende woningen aan de zijden van de recreatieterreinen allen over een groenscherm beschikken op hun perceelsgrens.

Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op een terrein bij een bestaande voetbalaccommodatie in een sport- en recreatiezone volgens het gewestplan van 1978, waarbij het hele complex past in de omgeving.

Overwegende dat het geheel met duurzame materialen wordt opgetrokken en architectonisch verantwoord is.

Overwegende dat de motivatie van de ontwerper kan gevolgd worden.

Overwegende dat door de vorm en afmeting van het perceel en door het samengaan met de omgeving, het voorgestelde aanvaardbaar is.

BESLUIT:

Gunstig voor het bouwen van een nieuwe overdekte hoofdtribune met kantine en vip-ruimte over de bestaande kleedkamers van de jeugd en de bouw van een kleine staan- en zittribune aan de zijde van de bestaande kantine, aangezien er 2 bezwaarschriften werden ingediend naar aanleiding van het openbaar onderzoek en dat deze kunnen worden weerlegd doordat de afstand tot de woningen voldoende groot is.
..."

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Limburg, adviseert gunstig op 26 mei 2010.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert als volgt gunstig op 26 mei 2010:

"...
Het ingediende bouwaanvraagdossier is volledig en de procedure tot behandeling van deze aanvraag is correct verlopen. Ik sluit mij volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen.
..."

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt verleent op 31 mei 2010, met overname van de motivering van haar preadvies van 17 mei 2010, een stedenbouwkundige vergunning aan .....

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 5 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 5 augustus 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de beroepen niet in te willigen en met de volgende voorwaarde een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

Op het plateau van de lift dient een ondoorzichtige (maar eventueel lichtdoorlatende) wand geplaatst te worden ter hoogte van den leuning met een hoogte van min. 1.80m, teneinde het zicht naar de omliggende woningen en tuinen weg te nemen.

...”

Na de hoorzitting van 10 augustus 2010, beslist de verwerende partij op 26 augustus 2010 een stedenbouwkundige vergunning te verlenen, met de door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bepaalde voorwaarde:

“ ...

Overwegende dat het standpunt van het college van burgemeester en schepenen kan bijgetreden worden; dat de constructies aanvaardbaar zijn qua afmetingen; dat de totale hoogte van de hoofdconstructie (10.80m) is en daarenboven vergelijkbaar met de nokhoogte van een eengezinswoning met twee bouwlagen; dat er voldoende afstand wordt gehouden ten opzichte het woongebied; dat de aanvraag in overeenstemming is met het gewestplan en het GRS Neerpelt; dat de lichtmasten reeds vergund zijn en geen onderdeel uitmaken van deze aanvraag; dat het bezwaar dat de nieuwe tribunes zouden fungeren als een soort trechter waardoor de geluiden zouden worden samengebundeld, onterecht is; dat de afstand tussen de beide tribunes ca. 90m bedraagt; dat inzake de opmerking over het tijdstip van de aanplakking van de stedenbouwkundige vergunning het diensthoofd RO van de gemeente bevestigt dat deze ten laatste vanaf 9 juni 2010 werd uitgehangen;

Overwegende dat een eventuele waardedaling van de omliggende woningen niet kan aangetoond worden en geen ruimtelijk argument omvat;

Overwegende dat in het goedkeuringsbesluit bij de behandeling van de bezwaren wordt vermeld dat er een ondoorzichtige wand op het plateau van de 2de verdieping bij de lift wordt voorzien, waardoor er geen zicht genomen kan worden naar de woningen te .....; dat deze wand over de volledige breedte van het plateau zou worden voorzien, ter hoogte van de leuning, gericht naar de .....; dat er met deze voorwaarde geen abnormale zichthinder te verwachten zou zijn; dat deze wand echter niet op de plannen weergegeven is en ook niet als voorwaarde in het vergunningsbesluit opgenomen is; dat het dan ook aangewezen is dat een beslissing wordt genomen waarin deze voorwaarde wel wordt opgenomen; dat omwille van dit hiaat in de besluitvorming het beroep van derden moet worden ingewilligd en dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen moet worden vernietigd; dat evenwel de vergunning kan worden verleend onder de voorwaarden gesteld door het college van burgemeester en schepenen en onder volgende voorwaarde :

- *op het plateau bij de lift dient een ondoorzichtige (maar eventueel lichtdoorlatende) wand geplaatst te worden ter hoogte van de leuning met een hoogte van min. 1.80m, teneinde het zicht naar de omliggende woningen en tuinen weg te nemen.*

...”

Op 9 september 2010 beslist de verwerende partij bijkomend de datum van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Neerpelt, zoals vermeld in haar beslissing van 26 augustus 2013, te corrigeren door de datum van 17 mei 2010 te vervangen door de datum van 31 mei 2010.

Het besluit van 26 augustus 2010, zoals verbeterd door het besluit van 9 september 2010, is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

De bestreden beslissing is met een aangetekende brief van 31 augustus 2010 aan de verzoekende partijen betekend. Het beroep is met een aangetekende brief van 28 september 2010 en dus tijdig ingesteld.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partijen betreft

Artikel 4.8.16. §1, eerste lid, 3° VCRO vereist dat de verzoekende partijen, om als belanghebbenden bij de Raad beroep te kunnen instellen, aantonen of aannemelijk maken dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen door de bestreden beslissing kunnen ondervinden. Het loutere nabuurschap volstaat niet om hen dit rechtens vereiste belang bij het beroep te verschaffen.

Ter beoordeling van het bestaan van een belang kan de Raad rekening houden met de gegevens uit het gehele verzoekschrift, met inbegrip van het deel waarin de wettigheidskritiek wordt geformuleerd en de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. In het tweede middel en in het deel betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden de visuele hinder en de geluidshinder die de verzoekende partijen vrezen te zullen lijden, voldoende concreet omschreven.

De verzoekende partijen tonen afdoende aan dat zij over het door artikel 4.8.16. §1, eerste lid, 3° VCRO vereiste belang beschikken om bij de Raad de door de verwerende partij afgegeven vergunning te bestrijden. De verwerende partij stelt dit belang overigens ook niet in vraag.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1, §1, 1° VCRO en van de 'bestemmingsvoorschriften voor het betrokken gebied'.

De argumentatie van de verzoekende partijen luidt als volgt:

“
...
1.1. Gewestplan.

De stedenbouwkundige vergunning heeft betrekking op het oprichten van tribunes aan bestaande voetbalvelden, gelegen in een gebied voor dagrecreatie, volgens het Gewestplan.

“De recreatiegebieden:

5.0. De recreatiegebieden zijn bestemd voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische accommodatie, al dan niet met inbegrip van de verblijfsaccommodatie. In deze gebieden kunnen de handelingen en werken aan beperkingen worden onderworpen ten einde het recreatief karakter van de gebieden te bewaren.

5.1. De gebieden voor dagrecreatie bevatten enkel de recreatieve en toeristische accommodatie, bij uitsluiting van alle verblijfsaccommodatie (...)” (art. 16 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen).

(...)

*De bv. door een B.P.A. bepaalde bestemming 'ontspanning en spel', die naar luid van de stedenbouwkundige voorschriften van dat plan impliceert dat alleen installaties en bouwwerken m.b.t. sport en ontspanning, evenals ondergrondse garages zijn toegelaten, is verenigbaar met de gewestplanbestemming gebied voor dagrecreatie. Bij ontstentenis van nadere omschrijving van dat begrip in de stedenbouwkundige voorschriften, dient de term 'zone voor sport en ontspanning' in zijn spraakgebruikelijke betekenis begrepen te worden, zodat onder 'installaties en bouwwerken met betrekking tot sport en ontspanning', **gebouwen worden bedoeld die complementair of ondergeschikt zijn aan activiteiten die hoofdzakelijk in open lucht worden uitgeoefend** (R.v.St. nr. 41.964, François, 11 februari 1993).*

DEPUTATIE stelt dat de aanvraag in overeenstemming is met het Gewestplan, toets die GEMEENTE NEERPELT alleszins niet had gedaan.

De DEPUTATIE heeft evenwel geen juiste invulling in concreto gegeven van het begrip “recreatieve accommodatie”. De grote tribune met al wat daarbij mee is voorziening in de aanvraag kan bezwaarlijk nog bestempeld worden als een gebouw dat complementair of ondergeschikt is aan openluchtactiviteiten.

GEMEENTE NEERPELT en DEPUTATIE miskennen derhalve de bestemming “dagrecreatie” door de geplande werken aldus te vergunnen.

1.2. Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV).

In het RSV wordt “dagrecreatie” gedefinieerd als:

“Activiteiten die behoren tot het dagtoerisme of de dagrecreatie zijn deze die buiten de onmiddellijke omgeving van de woning ongeveer een volle dag in beslag nemen, zonder dat daar een overnachting mee gepaard gaat. Het onderscheid tussen dagtoerisme en dagrecreatie wordt hoofdzakelijk bepaald door de afstand die wordt afgelegd om recreatieve of toeristische activiteiten te ontplooiën. Bij dagrecreatie is de afstand beperkt; de activiteiten gebeuren in de omgeving van de verblijfplaats. Voor dagtoerisme wordt een grotere afstand afgelegd.”

*Verder geeft het RSV waar een definitie van een “**hoog-dynamische toeristisch-recreatieve infrastructuur**”. Daaronder “wordt die infrastructuur verstaan die, omwille van haar intrinsieke aard, in haar onmiddellijke omgeving sterke veranderingen en dynamiek teweegbrengt in de wijze van functioneren van de bestaande ruimtelijke en*

sociaal-economische structuur en daardoor in belangrijke mate het bestaande ruimtegebruik wijzigt. Onder **laag-dynamische toeristisch-recreatieve infrastructuur** wordt verstaan de infrastructuur die omwille van haar intrinsieke aard, in haar onmiddellijke omgeving eerder beperkte veranderingen teweegbrengt in de bestaande ruimtelijke en sociaal-economische structuur en in het bestaande ruimtegebruik.

Hoog- en laagdynamische toeristische-recreatieve infrastructuur wordt gebruikt in tegenstelling tot de gangbare opdeling intensieve en extensieve recreatie, die vooral vanuit de aard van de infrastructuur zelf vertrekt. Dit betekent dat naargelang van de aard en de inrichting van de infrastructuur van de toeristisch-recreatieve activiteiten zelf, een bepaalde infrastructuur op de ene plaats laag- en op de andere plaats eerder hoog-dynamisch kan genoemd worden. Het is onmogelijk algemeen geldende kwantitatieve normen te definiëren die het onderscheid maken tussen hoog- en laag-dynamische toeristisch-recreatieve infrastructuur.”

Noch GEMEENTE NEERPELT, noch DEPUTATIE halen aan of de geplande accommodatie als hoog- dan wel als laagdynamisch kan worden beschouwd. Nochtans is de invloed op de omgeving van de geplande infrastructuur belangrijk. GEMEENTE NEERPELT en DEPUTATIE hadden deze toets moeten maken, zodat de bestreden vergunning dient te worden vernietigd.

1.3. Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan (GRS) Neerpelt.

In het GRS Neerpelt wordt dit gebied beschreven:

- in het informatief gedeelte:

Het gemeentelijk sportpark “De Roosen” bestaande uit vijf voetbalvelden, één oefenveld, zes tennispleinen, verschillende petanque-banen, een tennishal met drie banen en een kantine (pag. 27), als sport en recreatie op een lokaal niveau voor de deeltkern Boseind.

Deze deeltkern wordt in de actuele ruimtelijke structuur omschreven met een woningenbestand met een zeer homogene typologie; bijna uitsluitend eengezinswoningen in open bebouwing. “Het sport- en recreatiegebied ‘De Roosen’ sluit tegen het woongebied aan. Het heeft **een goed uitgebouwd aanbod** dat de behoeften van de deeltkern ruim overschrijdt” (pag. 41).

- in het richtinggevend gedeelte

Meer intensief gebruik voor sport, recreatie en toeristisch verblijf kan tot stand komen of uitgebreid worden in toeristisch-recreatieve knooppunten zoals De Roosen (pag. 58). Knooppunten van de eerste categorie impliceren een mix van verschillende activiteiten, ze vormen het kruispunt van diverse routes en verblijfsrecreatie hoort tot de mogelijkheden. Ze zijn van lokaal tot bovenlokaal belang. De gemeentelijke sportzone De Roosen wordt gerangschikt als “Gemeentelijke toeristisch-recreatieve knooppunten categorie 1”.

“Aan de andere zijde van het stedelijk gebied, aansluitend bij Boseind, ligt het gemeentelijk sportpark De Roosen, waar vooral voetbal, tennis en petanque aan bod komen. **In het stedelijk gebied is er niet direct behoefte aan bijkomende voorzieningen**, toch kan de inrichting van de publieke ruimte aangegrepen worden om meer informele en kleine voorzieningen voor sport en spel aan te leggen.” (pag. 58-59).

- in het bindend gedeelte

“De Roosen” wordt uiteindelijk geselecteerd als gemeentelijk toeristisch-recreatief knooppunt categorie 1 (pag. 7).

In het verzoekschrift dat bij DEPUTATIE werd ingediend werd aangegeven dat de toets met het GRS Neerpelt niet werd gemaakt. DEPUTATIE heeft zich wel aan verwijzingen naar het GRS gewaagd. In één paragraaf worden de overwegingen uit het bindend en het richting gevend gedeelte aangehaald.

De concrete toetsing aan het voorgelegde ontwerp werd evenwel niet gemaakt. DEPUTATIE had deze concrete afweging moeten maken. Bovendien blijkt uit de aangehaalde paragraaf uit het richtinggevend gedeelte dat de vergunning strijdig is met dit GRS, omdat duidelijk aangegeven is dat er niet direct behoefte is aan bijkomende voorzieningen, terwijl het nu net om een aanzienlijke uitbreiding gaat van de aanwezige accommodatie.

Van de bepalingen van het bindend gedeelte mag door de vergunningverlenende overheid niet worden afgeweken. Het richtinggevend gedeelte van een RSP is het deel van het ruimtelijk structuurplan waarvan een overheid bij het nemen van beslissingen ook niet mag afwijken, “tenzij omwille van onvoorziene ontwikkelingen van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten of omwille van dringende sociale, economische of budgettaire redenen. De uitzonderingsgronden voor een afwijking worden uitgebreid gemotiveerd. Ze mogen in geen geval een aanleiding zijn om de duurzame ruimtelijke ontwikkeling, de ruimtelijke draagkracht en de ruimtelijke kwaliteit van welk gebied ook in het gedrang te brengen.” (art. 2.1.2 § 3 VCRO).

Uit de beslissing van DEPUTATIE blijkt dat er geenszins gemotiveerd wordt waarom wordt afgeweken van de richtinggevende bepaling dat er op het sportpark niet direct behoefte is aan bijkomende voorzieningen, zodat de bestreden beslissingen en de verleende vergunning dienen te worden vernietigd.

1.4. Voorziene constructies.

In het verzoekschrift bij DEPUTATIE werd reeds aangegeven dat constructies en verhardingen in een gebied voor dagrecreatie in functie moeten staan van de zone; zo kan een lage tribune en een kleedruimte met beperkte horeca worden aanvaard in een gebied voor dagrecreatie, doch in casu gaat het over een enorm groot volume met een overdekte hoofdtribune en een VIP-ruimte, tesamen met een kleine zit- en staantribune. De bouwhoogte (meer dan 10 meter op het hoogste punt) is niet in overeenstemming met bouwwerken die kunnen worden opgericht in een gebied voor dagrecreatie; tevens wordt er nergens vermeld wat de totale oppervlakte is per tribune.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de constructies wél aanvaardbaar zijn qua afmetingen en dat de aanvraag in overeenstemming zou zijn met het gewestplan en met het GRS Neerpelt.

“Recreatie” is ontspannen in de vrije tijd, vrijetijdsbesteding.

In het verzoekschrift dat werd ingediend bij DEPUTATIE werd reeds gemotiveerd dat de totale hoogte, breedte en diepte van de overdekte hoofdtribune en VIP-ruimte, inclusief de aanbouw van een liftkoker, een enorme inbreuk betekent in de directe leefomgeving

en bouwvoorschriften en een grote blijvende belemmering in het uitzicht en een aantasting van de privacy van de omliggende bewoners vormt.

GEMEENTE NEERPELT stelt dat de staan- en zittribunes beperkt zijn in de hoogte tot maximum 4,45 m, dat de hoofdtribune met VIP-ruimte een uiterste hoogte heeft van het gebouw van 10,80 m en een maximum hoogte op de tribune van 6,50 m; de maximum hoogte aan de VIP-ruimte zou volgens de gemeente slechts 8,50 m bedragen (sic). DEPUTATIE heeft wel correct weergegeven welke omvang de constructies hebben. Bovenop de hoofdtribune wordt nog een VIP-ruimte gebouwd waardoor het totale gebouw uitkomt op een hoogte van 10,80 m, een breedte van 30 m en een diepte van 14,30 m.

Nergens in de voorschriften wordt een onderscheid gemaakt tussen de hoofdfunctie van het gebied voor dagrecreatie, met name de openluchterreinen en de noodzakelijke gebouwen ter ondersteuning van de sportactiviteiten (kleedruimtes, kantines, tribunes, materiaalopslag, ...). De ontworpen constructies kunnen bezwaarlijk nog beschouwd worden als loutere ondersteuning van de sportactiviteiten. Wat is de band tussen enerzijds VIPlounges en business-seats, met volledige horeca-uitrusting en anderzijds een lokaal sportgebeuren.

Besluit:

De bestreden beslissingen en de verleende vergunning zijn strijdig met de bestemmingsvoorschriften zoals die voorkomen in het Gewestplan, het RSV, het RSP Neerpelt en de geplande constructies horen niet thuis in dit gebied voor dagrecreatie.
...

2.

De verwerende partij antwoordt daarop als volgt:

“...

In een eerste middel werpen de verzoekende partijen een schending op van de “bestemmingsvoorschriften” voor het betrokken gebied. Zij stellen in een eerste onderdeel (op een heel summiere wijze) dat de vergunning in strijd zou zijn met de gewestplanbestemming van “gebied voor dagrecreatie”. Verder voeren zij aan dat de vergunning strijdig zou zijn enerzijds met een passage uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (tweede onderdeel) en anderzijds met het richtinggevend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, verder afgekort als GRS (derde onderdeel).

Dit middel is manifest ongegrond, voor zover al ontvankelijk, om de volgende redenen.

1.1. Allereerst zijn de verzoekende partijen dus van oordeel dat de vergunde tribunes strijdig zijn met de gewestplanbestemming van “gebied voor dagrecreatie”. Zij zijn van mening dat ons college een verkeerde invulling zou hebben gegeven aan het begrip “recreatieve accommodatie”, aangezien de grote tribune niet zou kunnen worden beschouwd als “complementair of ondergeschikt aan openluchtactiviteiten”.

Ons college merkt in de eerste plaats op dat de verzoekende partijen bij de concretisering van hun middel enkel kritiek hebben op een onderdeel van de vergunningsbeslissing, nl. de vergunning voor de grotere hoofdtribune. Zij lijken er van uit te gaan – volkomen terecht overigens – dat de eveneens vergunde kleinere zit- en staantribune niet strijdig is met de gewestplanbestemming.

Wat de overdekte hoofdtribune (met zitplaatsen, kantine, polyvalente ruimte, vip-

ruimte en liftkoker) betreft moet evenwel ook duidelijk worden tegengesproken dat dergelijke constructie niet zou thuishoren in een gebied voor dagrecreatie. Het argument van de verzoekende partijen houdt, zelfs op het eerste zicht ervan, geen steek.

Volgens artikel 16.5. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen zijn gebieden voor dagrecreatie immers o.a. bestemd voor “recreatieve accommodatie”.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State moet bij gebreke aan andersluidende definitie in de toepasselijke reglementering het begrip “recreatieve accommodatie” in de spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen. Recreatieve accommodatie is aldus accommodatie die bestemd is voor recreatie en met het oog daarop is ingericht, waarbij “recreatie” betrekking heeft op “ontspanning en vrijetijdsbesteding”.

Om uit te maken of de betrokken hoofdtribune “recreatieve accommodatie” is die thuis hoort in een dagrecreatiegebied zijn, in de lijn van dezelfde rechtspraak van de Raad van State, de bestemming en de aard van de activiteiten waarvoor het gebouw zelf zijn bestemd, bepalend (zie o.a. R.v.St., nr. 156.792, 23 maart 2006 en nr. 161.042, 2 juli 2006).

Gelet op de bestemming (overdekte tribune met bijbehorende voorzieningen voor onthaal en opvang van bezoekers of gebruikers van de voetbalterreinen van de voetbalclub) én de aard van de activiteiten (duidelijk gelinkt aan het sportieve gebeuren) is er manifest geen strijdigheid met de bestemming als dagrecreatiegebied.

De beweringen van de verzoekende partijen onder punt 1.4 van hun verzoekschrift (m.b.t. de omvang van de gebouwen en de hierin toegestane activiteiten, die niet als “loutere ondersteuning van de sportactiviteiten zouden kunnen worden beschouwd”) zijn niet gegrond in het licht van het voorgaande.

- 1.2.** *In een tweede middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat ons college, net zoals het college van burgemeester en schepenen van Neerpelt, had moeten oordelen over het hoog- dan wel laagdynamisch karakter van de accommodatie, verwijzende naar een passage (zonder bijkomende verduidelijking) uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.*

Aangezien op het eerste zicht alleen al dit middelonderdeel iedere relevantie mist voor de beoordeling van de wettigheid van het bestreden vergunningsbesluit, meent ons college niet verder te moeten ingaan op deze stelling. De verzoekende partijen zijn trouwens ook al niet duidelijk in de formulering van hun middel(onderdeel), aangezien zij op geen enkele wijze aanduiden welke regelgeving of welk beginsel zou zijn geschonden (zoals nochtans vereist op grond van artikel 4.8.16, §3 VCRO). Het is immers niet aan ons college, noch aan uw Raad om de argumentatie van de verzoekende partijen zelf te interpreteren om hierin enige wettigheidskritiek te zien.

De bewuste passage waarnaar de verzoekende partijen verwijzen betreft trouwens het onderscheid tussen hoogdynamische en laagdynamische “recreatieve” infrastructuur, zodat het overkomt alsof de verzoekende partijen dus toch – terecht – de mening zijn toegedaan dat het recreatieve accommodatie betreft (wat zij in hun eerste middelonderdeel dan weer tegenspreken).

Hoe dan ook vormt het RSV op zich geen beoordelingsgrond voor een vergunningsaanvraag (cf. artikel 2.1.2, §7 VCRO). De strijdigheid met een “bestemmingsvoorschrift” (zoals vermeld in de aanhef van het middel) kan niet onderbouwd worden door een verwijzing naar het RSV, dat immers geen bestemmingsvoorschriften bevat, doch slechts beleidsopties. Een

vergunningsbeslissing moet dan ook niet worden getoetst aan (de ruimtelijke beleidsopties vervat in) het RSV.

Het tweede middelonderdeel is dus manifest onontvankelijk, zoniet manifest ongegrond.

1.3. *Hetzelfde als hierboven werd gesteld sub 1.2 geldt eveneens als repliek voor de bewering van de verzoekende partijen dat de vergunningsbeslissing strijdig zou zijn met het GRS van Neerpelt.*

Het GRS vormt immers evenmin een beoordelingsgrond voor een vergunningsaanvraag (art. 2.1.2, §7 VCRO). M.a.w. een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag moet niet getoetst worden aan de principes van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

De kritiek dat met de vergunningsbeslissing ongemotiveerd zou worden afgeweken van een passage uit het richtinggevend gedeelte van het GRS kan dus niet dienstig zijn om deze beslissing onderuit te halen. Overigens heeft ons college, geheel in ondergeschikte orde en geenszins op determinerende wijze, doch volkomen terecht, geoordeeld dat de aanvraag ook paste binnen de ontwikkelingsvisie die in het GRS werd uiteengezet voor het als toeristisch-recreatief knooppunt geselecteerde sportpark, alwaar “de regionale betekenis van Neerpelt voor sport en recreatie verder kan worden uitgebouwd”.

Ook het laatste onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk, zoniet ongegrond.

....”

3.

De verzoekende partijen hernemen in hun wederantwoordnota het eerste middel en stellen dat “verwerende partij (...) het ten onrechte voor(stelt) alsof deze grote constructie enkel ten dienste van de lokale voetbalclub zal staan, en als dusdanig als recreatieve accommodatie kan worden beschouwd. In werkelijkheid kan zo’n grote constructie onmogelijk bekostigd worden door enkel en alleen ten dienste van de lokale recreatieve ontspanning (voetbalclub █████) te staan”. Zij vervolgen dat de aanvraag “een veel groter doel (zal) dienen, er zullen feesten en andere evenementen in worden georganiseerd. Zoniet kan deze constructie eenvoudigweg niet rendabel zijn. Zeker in het licht van deze wetenschap dient te worden besloten dat het vergunde niet beantwoord aan de recreatieve bestemming” en dat “verwerende partij zich achter de recreatieve functie (verschuilt) om een constructie met een veel ruimere, commerciële, bestemming te laten vergunnen”. De verzoekende partijen besluiten dat “hetgeen men wenst te vergunnen (...) in rechte een “horeca”-aangelegenheid (is), wat niet is toegelaten in gebieden voor dagrecreatie. De VCRO maakt immers een strikt onderscheid tussen deze functies (zie bv. art. 2.2.3, §2; zie expliciet art. 4.3.5 §1). Ook het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 (tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen) maakt een onderscheid tussen enerzijds de bestemming “dagrecreatie” en anderzijds “horeca” (zie art. 2 §2)”.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Neerpelt-Bree’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 22 maart 1978, in gebied voor dagrecreatie is gelegen.

Artikel 16.5.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (vervolgens: Inrichtingsbesluit) luidt als volgt:

“ ...

De recreatiegebieden zijn bestemd voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische accommodatie, al dan niet met inbegrip van de verblijfsaccommodatie. In deze gebieden kunnen de handelingen en werken aan beperkingen worden onderworpen teneinde het recreatief karakter van de gebieden te bewaren.

...”

Specifiek voor gebieden voor dagrecreatie bepaalt artikel 16.5.1 van het Inrichtingsbesluit het volgende:

“ ...

De gebieden voor dagrecreatie bevatten enkel de recreatieve en toeristische accommodatie, bij uitsluiting van alle verblijfsaccommodatie.

...”

Bij ontstentenis van een andersluidende reglementaire definitie moet het begrip “recreatie” in de spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen, dat wil zeggen als vrijetijdsbesteding of ontspanning. “Dagrecreatie” staat voor recreatieve activiteiten die niet met verblijf gepaard gaan. Een “recreatieve accommodatie” is een accommodatie die voor recreatie is bestemd en met het oog daarop is ingericht. Om te beoordelen of de door de bestreden beslissing vergunde accommodatie een recreatieve accommodatie is die in gebied voor dagrecreatie thuishoort, zijn de bestemming en de aard van de activiteiten waarvoor het betrokken gebouw zelf is bestemd, bepalend.

Met de bestreden beslissing vergunt de verwerende partij “het overbouwen (...) van de bestaande kleedkamers met een hoofdtribune bestaande uit een zittribune (294 zitplaatsen), een kantine, een polyvalente ruimte en een vip-ruimte inclusief liftkoker, en een kleinere zit- en staantribune ter hoogte van de bestaande kantine”. De vergunde accommodatie is dus voor het onthaal van toeschouwers van voetbalwedstrijden of de gebruikers van de voetbalterreinen bestemd. De verwerende partij heeft dan ook rechtmatig kunnen besluiten dat het voorwerp van de aanvraag als een “recreatieve accommodatie” in de zin van artikel 16.5.0 van het Inrichtingsbesluit kan worden aangemerkt. Het door de verzoekende partijen als grootschalig bestempelde karakter van de tribunes neemt niet weg dat het gaat om accommodatie die voor het beoefenen en bekijken van de voetbalsport is bestemd, en om die reden een recreatief karakter vertoont. Evenmin valt in te zien waarom de vergunde accommodatie niet langer recreatief zou zijn vanwege de in de aanvraag begrepen en ook vergunde vipruimte. De activiteiten waarvoor de accommodatie is bestemd, verliezen hun recreatieve aard niet omdat ze ook een commerciële inslag hebben. Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij zich achter ‘de recreatieve functie’ verschuilt om ‘een veel ruimere, commerciële, bestemming’ te vergunnen, dat de aanvraag bezwaarlijk als ‘loutere ondersteuning van de sportactiviteiten’ kan worden beschouwd en dat de vergunning eigenlijk een “horeca”-aangelegenheid’ betreft, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.

Artikel 2.1.2, §7 VCRO bepaalt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond voor vergunningsaanvragen vormen. Uit die bepaling volgt dat een loutere verwijzing naar een ruimtelijk structuurplan niet als rechtsgrond voor de weigering van een vergunning kan dienen. De argumentatie van de verzoekende partijen dat de door de verwerende partij vergunde aanvraag niet is getoetst aan en onverenigbaar is met zowel het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen als het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Neerpelt mist om die reden juridische grondslag.

3.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de door de bestreden beslissing vergunde aanvraag 'een enorme inbreuk' in hun directe leefomgeving en 'een grote blijvende belemmering in het uitzicht en een aantasting van de privacy van de omliggende bewoners vormt', voeren zij vormen van hinder aan die wel voor de toets aan de goede ruimtelijke ordening relevant zijn, maar met de overeenstemming met de gewestplanbestemming niets hebben uit te staan. De vraag naar de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening maakt het voorwerp van het tweede middel uit.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van 'de een goede ruimtelijke ordening (zie art. 1.1.4 en/of art. 4.3.1 § 2 VCRO en de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991)'.

De verzoekende partijen voeren aan wat volgt:

“ ...

De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met

- de ruimtelijke draagkracht,*
- de gevolgen voor het leefmilieu en*
- de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen.*

Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit (art. 1.1.4 VCRO).

Een vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

- a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,*
- b) een goede ruimtelijke ordening.*

GEMEENTE NEERPELT kon als vergunningverlenende bestuursorgaan de vergunning enkel afleveren, wanneer het van oordeel was dat de overeenstemming van het aangevraagde met het recht en de goede ruimtelijke ordening gewaarborgd kan worden door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van het opleggen van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorgelegde plannen. Die voorwaarden kunnen niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. De voorwaarde dat de ter beoordeling voorgelegde plannen beperkt worden aangepast, kan enkel betrekking hebben op kennelijk bijkomstige zaken (art. 4.3.1. §1 VCRO).

De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1 ° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op

- * de functionele inpasbaarheid,*
- * de mobiliteitsimpact,*
- * de schaal,*

- * het ruimtegebruik en de bouwdichtheid,
  - * visueel-vormelijke elementen,
  - * cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf,
- en
- * op hinderaspecten,
  - * gezondheid,
  - * gebruiksgenot en
  - * veiligheid in het algemeen,

in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van voornoemd artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

De Vlaamse Regering kan, thematisch of gebiedsspecifiek, integrale ruimtelijke voorwaarden bepalen, ter beoordeling van de inpassing van welbepaalde handelingstypes, of van handelingen in specifieke gebieden, in een goede ruimtelijke ordening, onverminderd strengere planologische voorschriften of verkavelingsvoorschriften (art. 4.3.1. §2 VCRO).

Uit de stedenbouwkundige vergunning, die moet zijn gemotiveerd, moet blijken dat zulke afweging in concreto is geschied (zie R.v.St. nr. 42.078 d.d. 25 februari 1993 inzake BRUYNZEEL; zie ook R.v.St. nr. 106.155 van 29 april 2002 inzake GHYSELS). De regels inzake de motiveringsplicht werden derhalve geschonden, want noch GEMEENTE NEERPELT, noch DEPUTATIE hebben immers een afweging in concreto gemaakt van al deze punten.

De ruimere omgeving wordt niet beschreven en beoordeeld. De ruimere omgeving wordt doorgaans beschouwd als de buurt, de wijk of het stadsdeel, veelal het ruimtelijk samenhangend geheel waartoe de projectsite behoort; gewoonlijk wordt dit beperkt tot de gebruikelijke loopafstand (circa 400 m). De woningen van verzoekers vallen binnen deze ruimere omgeving. Ook de onmiddellijke omgeving wordt niet beschreven. In de regel zijn dit de twee, drie aanpalende percelen links, rechts, achter en voor of de courante 50 m-zone rondom de projectsite. De projectzone zelf wordt amper beschreven (het perceel en de geplande constructies intern bekeken).

GEMEENTE NEERPELT, noch DEPUTATIE onderzochten de aard van de (ruimere) omgeving en aanwezige of geplande functies en al dan niet inpasbaarheid van het project daarin; ook de verkeersafwikkeling; ontsluiting; opvang van de parkeernoden wordt nergens aangehaald. Ruimtelijk / schaalaspecten worden nergens behandeld; architectuur / cultuuraspecten / esthetiek worden buiten beschouwing gelaten.

Verder hebben verzoekers aangehaald dat er hinder zou ontstaan en dat hun privacy zou geschonden worden.

Wat de hinderaspecten betreft en aansluitend bij hetgeen hierna zal ontwikkeld worden dient de vergunningverlenende overheid de vergunning te weigeren, indien blijkt dat de

ontworpen constructie **kennelijk overdreven hinder** voor de burens zal veroorzaken waardoor de maat van de gewone ongemakken tussen de burens overschreden, en bijgevolg het evenwicht tussen de naburige erven op ernstige wijze verbroken zal worden.

Beide nieuwe tribunes zouden fungeren als een soort trechter waardoor de geluiden zouden worden samengebundeld en daardoor zal het totale klankvolume c.q. geluidshinder beduidend groter zijn als voorheen op het open plein hetgeen de leefomgeving niet ten goeden zal komen en juist irriterend zal zijn bij activiteiten.

De verkoopprijzen van de omliggende woningen zullen enorm in waarde dalen.

De vraag of aan het hele project nog andere onderliggende gedachten en doelen ten grondslag liggen zoals bijvoorbeeld verhuur aan andere (buitenlandse) (voetbal)clubs voor wedstrijden, trainingscomplex of andere festiviteiten om de kosten te dekken c.q. een winstmarge te bewerkstelligen.

Daar voegen verzoekers aan toe dat het gaat om een volume van 4.633,20 m³; m.a.w., vanuit de hoofdtribune en de VIP-ruimte heeft men een uitzicht op de omliggende percelen en woningen wat een daadwerkelijke aantasting is van de privacy van de omliggende bewoners; bovendien is het een grote blijvende belemmering van het uitzicht, dit aspect is niet onderzocht door GEMEENTE NEERPELT; GEMEENTE NEERPELT heeft het immers enkel over de mogelijke inkijk van op de tribunes en de VIP-ruimte naar de tuinen, doch behandelt niet het uitzicht vanuit het perceel van mijn verzoekers naar voornoemd volume. Bovendien is de inkijk pertinent (zie foto's van de website van de aanvrager zelf).

Zo argumenteert GEMEENTE NEERPELT wel dat er een ondoorzichtige wand komt op het plateau van de tweede verdieping bij de lift, waardoor de bezoekers geen zicht kunnen nemen naar de woningen van ondermeer verzoekers, doch het zijn wel die omwonenden die blijven aankijken tegen de immense liftkoker; de afstand is wat dat betreft slechts zeer relatief en is te beperkt om er geen rekening mee te houden, wat de gemeente Neerpelt dus duidelijk niet doet. DEPUTATIE heeft dit enkel aangehaald om de oorspronkelijke vergunning te vernietigen omdat die ondoorzichtige wand niet als voorwaarde was opgelegd.

...

2.

De verwerende partij antwoordt daarop als volgt:

“ ...

De aangevoerde argumentatie kan (...) geen aanleiding geven tot een nietigverklaring, laat staan tot een schorsing van het bestreden vergunningsbesluit, om de hieronder uiteengezette redenen.

2.1 Allereerst wenst ons college, alvorens in te gaan op de weerlegging van het middel tot nietigverklaring en schorsing, te verwijzen naar de motieven die in het bestreden besluit werden aangehaald ter onderbouwing van de voorwaardelijke toekenning van de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

Deze motivering luidt als volgt:

“(...)

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek twee schriftelijke bezwaren werden ingediend door bewoners van de [REDACTED]; dat deze bezwaarschriften handelden over de

schaal van de constructie, de belemmering van het uitzicht, de aantasting van de privacy, geluidsoverlast, daling waarde woningen, overlast lichtmasten, enz. Het college van burgemeester en schepenen heeft deze bezwaren weerlegd, rekening houdend met de voldoende grote afstand tot de woningen, de aanvaardbare afmetingen van de constructies, de ligging in recreatiegebied volgens het gewestplan, de reeds vergunde lichtmasten, een aantal bezwaren die geen stedenbouwkundige argumenten zijn, enz.;

Overwegende dat de brandweer een gunstig advies verleende; dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar een gunstig advies verleende;

Overwegende dat de aanvraag het overbouwen behelst van de bestaande kleedkamers met een hoofdtribune bestaande uit een zittribune (294 zitplaatsen), een kantine, een polyvalente ruimte en een vip-ruimte inclusief liftkoker, en een kleinere zit- en staantribune ter hoogte van de bestaande kantine; dat de hoofdtribune een totale oppervlakte heeft van circa 435m² en een totaal volume van circa 4487 m³; dat de kleinere tribune een oppervlakte van circa 125m² heeft en een volume van ca. 500m³ heeft; dat de afstand tussen de rechterzijgevel van de hoofdtribune en de perceelsgrens van de dichtst bijgelegen woning circa 45m bedraagt; dat het perceel volledig binnen de zone voor dagrecreatie gelegen is;

Overwegende dat ter plaatse werd vastgesteld dat de kleinere zit- en staantribune reeds uitgevoerd is; dat het dus gedeeltelijk een regularisatie-aanvraag betreft;

Overwegende dat in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Neerpelt de zone, waarin het perceel gelegen is, geselecteerd is als toeristisch-recreatief knooppunt categorie 1.; dat knooppunten van de eerste categorie een mix van verschillende activiteiten impliceren; dat ze mogelijks het kruispunt van diverse routes en verblijfsrecreatie vormen; dat ze van lokaal tot bovenlokaal belang zijn; dat bij de mogelijke maatregelen en acties van de gewenste toeristisch-recreatieve structuur wordt vermeld dat de regionale betekenis van Neerpelt voor sport en recreatie verder kan uitgebouwd worden in de toeristisch-recreatieve knooppunten;

Overwegende dat de bezwaren van beroepers in het kader van het openbaar onderzoek reeds door het college van burgemeester en schepenen werden weerlegd;

Overwegende dat het standpunt van het college van burgemeester en schepenen kan bijgetreden worden; dat de constructies aanvaardbaar zijn qua afmetingen; dat de totale hoogte van de hoofdconstructie (10.80m) is en daarenboven vergelijkbaar met de nokhoogte van een eengezinswoning met twee bouwlagen; dat er voldoende afstand wordt gehouden ten opzichte het woongebied; dat de aanvraag in overeenstemming is met het gewestplan en het GRS Neerpelt; dat de lichtmasten reeds vergund zijn en geen onderdeel uitmaken van deze aanvraag; dat het bezwaar dat de nieuwe tribunes zouden fungeren als een soort trechter waardoor de geluiden zouden worden samengebundeld, onterecht is; dat de afstand tussen de beide tribunes ca. 90m bedraagt; dat inzake de opmerking over het tijdstip van de aanplakking van de stedenbouwkundige vergunning het diensthoofd RO van de gemeente bevestigt dat deze ten laatste vanaf 9 juni 2010 werd uitgehangen; Overwegende dat een eventuele waardedaling van de omliggende woningen niet kan aangetoond worden en geen ruimtelijk argument omvat;

Overwegende dat in het goedkeuringsbesluit bij de behandeling van de bezwaren wordt vermeld dat er een ondoorzichtige wand op het plateau van de 2de verdieping bij de lift wordt voorzien, waardoor er geen zicht genomen kan worden naar de woningen te ■■■■; dat deze wand over de volledige breedte van het plateau zou worden voorzien, ter hoogte van de leuning, gericht naar de ■■■■; dat er met deze voorwaarde geen abnormale zichthinder te verwachten zou zijn; dat deze wand echter niet op de plannen weergegeven is en ook niet als voorwaarde in het vergunningsbesluit opgenomen is; dat het dan ook aangewezen is dat een beslissing wordt genomen waarin deze voorwaarde wel wordt opgenomen; dat omwille van dit hiaat in de besluitvorming het beroep van derden moet worden ingewilligd en dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen moet worden vernietigd; dat evenwel de vergunning kan worden verleend onder de voorwaarden gesteld door het college van burgemeester en schepenen en onder volgende voorwaarde :

- op het plateau bij de lift dient een ondoorzichtige (maar eventueel lichtdoorlatende) wand geplaatst te worden ter hoogte van de leuning met een hoogte van min. 1.80m, teneinde het zicht naar de omliggende woningen en tuinen weg te nemen.

(...)”

Ons college was m.a.w. van oordeel dat de beide tribunes passen binnen de geldende gewestplanbestemming van dagrecreatiegebied en dat het aangevraagde tevens verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

De motivering is op het eerste zicht alleen al afdoende en voldoende draagkrachtig om het besluit te onderbouwen.

2.2. Betreffende het eerste onderdeel kan worden tegengeworpen dat het bestreden besluit wel degelijk, zoals uit het voorgaande blijkt, een motivering bevat aangaande de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Deze beoordeling gebeurde trouwens mede in het licht van de tijdens het openbaar onderzoek geuite bezwaren i.v.m. de schaal van de constructies, de privacy- en zichthinder, geluidsoverlast en daling van de waarde van de woningen. Hierbij werd ontegensprekelijk de omgeving van de constructies en de in de omgeving bestaande toestand betrokken bij het oordeel van ons college, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren.

Ons college overwoog hierbij formeel dat het standpunt van het college van burgemeester en schepenen van Neerpelt terzake kon worden bijgetreden. De weerlegging van de bezwaren werd trouwens uitdrukkelijk overgenomen in het besluit. Hierbij werd zoals blijkt uit de motivering rekening gehouden o.a. met de ligging en inplanting van de constructies in dagrecreatiegebied (sportpark “De Roosen”), de aanvaardbare afmetingen van de constructies en hoogte van de hoofdtribune, de voldoende afstand tot de omliggende woningen, de afwezigheid van trechtereffect (geluidshinder) door de afstand tussen beide tribunes.

De bewering als zou de motivering aangaande de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening niet afdoende zijn, is dus pertinent ongegrond.

Trouwens niet alle aspecten zoals vermeld in artikel 4.3.1, §2 VCRO moeten steeds bij iedere vergunningsaanvraag worden betrokken door de vergunningverlenende overheid bij haar beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Art. 4.3.1, §2, 1° VCRO bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat het

aangevraagde “voor zover noodzakelijk of relevant” wordt beoordeeld aan de hand van de verder in dit punt opgesomde aandachtspunten en criteria.

Niet iedere vergunningsbeslissing moet dus zijn gemotiveerd op het vlak van al de aandachtspunten en criteria weergegeven in punt 1° van artikel 4.3.1, §2 VCRO om te kunnen spreken van een zorgvuldige toetsing. De vergunningverlenende overheid moet deze aandachtspunten en criteria bij de toetsing van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening slechts betrekken voor zover dit nodig wordt geacht.

Een expliciete motivering over elk van de vermelde aandachtspunten en criteria is dus niet nodig, zolang de bestreden beslissing maar blijkt geeft in zijn geheel waarom de vergunning verenigbaar wordt beschouwd met de goede ruimtelijke ordening in het licht van de beginselen vermeld in artikel 4.3.1, §2 VCRO.

Het is trouwens duidelijk dat ons college de vergunning heeft menen te kunnen toekennen, ook in het licht van de in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO criteria van “functionele inpasbaarheid”, “schaal”, “ruimtegebruik”, “visueel-vormelijke elementen” en “hinderaspecten”. Ons college was immers duidelijk van mening dat de constructies ter plaatse aanvaardbaar waren in het licht van de gegevens van de zaak en heeft hiervoor verwezen naar elementen die betrekking hebben op de vermelde (en relevante) criteria.

- 2.3.** Ook de stelling van de verzoekende partijen dat de aanvraag had moeten zijn geweigerd omwille van de onverenigbaarheid ervan met de goede ruimtelijke ordening, in het licht van de beweerde “kennelijk overdreven burenhinder”, gaat manifest niet op.

Hiervoor kan worden verwezen naar het voorgaande en naar hetgeen betreffende de beweerde hinder en het MHEN werd gesteld sub 3.3.

Er moet trouwens nog worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, de voorganger van uw Raad in deze aangelegenheden, volgens dewelke het tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid behoort om, binnen de grenzen van de door het gewestplan opgelegde bestemmingsvoorschriften, te oordelen of de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning al dan niet verenigbaar is met de eisen van de goede plaatselijke aanleg.

De Raad van State, en naar analogie uw Raad voor Vergunningsbetwistingen, vermag dus niet zijn beoordeling van de eisen van de goede plaatselijke aanleg in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Welnu, de verzoekende partij heeft klaarblijkelijk louter een andere mening omtrent de inpasbaarheid van de beide constructies in de omgeving dan ons college. Zij is van oordeel dat de gevraagde vergunning moet worden geweigerd omwille van haar bezwaren i.v.m. privacyhinder, zicht- en omgevingshinder.

Louter een andere mening hebben omtrent een dergelijke aangelegenheid die in se een ruime appreciatiemarge inhoudt, volstaat evenwel niet om de motivering van een besluit onderuit te halen.

De motivering kan enkel als niet afdoende worden beschouwd als ze onjuist, dan wel “kennelijk onredelijk” zou zijn.

Ons college heeft evenwel na een zorgvuldig onderzoek van de bouwplannen en de gegevens van het dossier (met inbegrip van de bezwaren en de weerlegging ervan door het college van burgemeester en schepenen) in alle redelijkheid gemeend dat de vergunning kon worden toegekend onder de gestelde voorwaarde, die specifiek werd opgelegd om de inkijk vanuit de trap- en liftconstructie naar de omliggende woningen en tuinen te vermijden.

Dit standpunt is zeker niet kennelijk onredelijk te noemen.

Minstens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat de beoordeling door ons college terzake kennelijk onredelijk zou zijn, wat impliceert dat geen enkele andere zorgvuldige overheid een dergelijke beslissing zou hebben genomen in dit dossier. Dit is geenszins het geval.

Trouwens niet alleen het college van burgemeester en schepenen en ons college in beroep vonden de aanvraag wel degelijk passen in de omgeving. Ook de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar was van oordeel dat de vergunning kon worden toegestaan.

Aangezien de verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen dat de opgegeven motieven onjuist of onredelijk zouden zijn, in het licht van de gegevens van het dossier, is ook het tweede middel dan ook niet ernstig, noch gegrond.

...

3.

In hun wederantwoordnota hernemen de verzoekende partijen hun argumentatie uit het verzoekschrift en voegen daar het volgende aan toe:

“ ...

In haar antwoordnota verwijst verwerende partij naar de motivering die zij meegaf in de bestreden beslissing, en meent zij dat die voldoende de door verzoekers opgeworpen bezwaren behandelt.

De motivering in de bestreden beslissing beperkte zich echter tot een verwijzing naar de motivering die door de GEMEENTE werd gegeven en de bewering dat niet alle argumenten van stedenbouwkundige aard waren.

Nochtans moet de overheid die beslist over een stedenbouwkundige vergunning ook rekening houden met de ongemakken tengevolge van de te verwachten exploitatie, en kan een vergunning worden geweigerd omdat het gebruik van de op te richten constructies het leefmilieu ernstig zal schaden (RvS nr. 79428, 23 maart 1999 inzake BORCHARD e.a.).

Een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening schiet schromelijk tekort wanneer zij de door omwonenden geuite bezwaren i.v.m. hinderaspecten van een mogelijke

exploitatie afwijst omdat deze bezwaren niet uitsluitend 'stedenbouwkundig' van aard zouden zijn
..."

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO verplicht het vergunningverlenende bestuursorgaan om een vergunningsaanvraag aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening te toetsen. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt aan de hand van de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO opgesomde aandachtspunten en criteria, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld.

Het vergunningverlenende bestuursorgaan beschikt bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening over een discretionaire bevoegdheid. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

2.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO bepaalt met zoveel woorden dat de aanvraag aan de hand van de opgesomde aandachtspunten en criteria, "voor zover noodzakelijk of relevant", moet worden beoordeeld. Het vergunningverlenende bestuursorgaan hoeft een aanvraag dus niet noodzakelijkerwijze aan alle aandachtspunten en criteria te toetsen en punt per punt of criterium per criterium haar beslissing uitdrukkelijk te motiveren. Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, vereist de formele motiveringsplicht niet dat 'van al deze punten' een afweging *in concreto* wordt gemaakt. Wat noodzakelijk of relevant voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is, hangt af van de concrete gegevens van het dossier.

De verzoekende partijen stellen zonder meer dat "*GEMEENTE NEERPELT, noch DEPUTATIE (...) de aard van de (ruimere) omgeving en aanwezige of geplande functies en al dan niet inpasbaarheid van het project daarin (onderzochten); ook de verkeersafwikkeling; ontsluiting; opvang van de parkeernoden wordt nergens aangehaald. Ruimtelijk / schaalaspecten worden nergens behandeld; architectuur / cultuuraspecten / esthetiek worden buiten beschouwing gelaten*". Zij laten na een op de concrete stukken van het dossier gesteunde argumentatie aan te reiken waaruit blijkt waarom die door hen opgeworpen aandachtspunten of criteria noodzakelijk of relevant voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zijn. Zij concretiseren niet wat de impact, voor elk van die aandachtspunten of criteria, van de door de verwerende partij vergunde aanvraag is of zou kunnen zijn. Een dergelijke kritiek is te oppervlakkig om, gegeven de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, aan te tonen dat de verwerende partij van onjuiste feitelijke of in rechte onaanvaardbare gegevens is uitgegaan. Noch in het collectief bezwaarschrift van 30 april 2010 dat zij mee hebben ingediend, noch in hun administratief beroepschrift van 5 juli 2010 bij de verwerende partij hebben de verzoekende partijen overigens de genoemde aandachtspunten en criteria ter sprake gebracht. Dat ontnemt hen het recht niet om die aandachtspunten en criteria in hun beroep bij de Raad wel te berde te brengen, maar het is een reden te meer om dat met een concrete argumentatie te onderbouwen.

Zoals de verwerende partij in haar antwoordnota repliceert, wordt in de bestreden beslissing het voorwerp van de aanvraag omschreven. De verwerende partij vermeldt het volume (4.487 m³) en de oppervlakte (435 m²) van de hoofdtribune en het volume (500 m³) en de oppervlakte (125 m²) van de kleinere zit- en staantribune. Zij stelt vast dat het betrokken perceel volledig in gebied voor dagrecreatie is gelegen. De verwerende partij heeft oog voor het nabijgelegen woongebied en wijst erop dat de afstand tot de dichtstbijzijnde woning 45 meter bedraagt, die zij als voldoende beoordeelt. Wat de afmetingen betreft, stelt zij dat de aanvraag aanvaardbaar is en dat de totale hoogte van de hoofdconstructie (10.80 m) bovendien vergelijkbaar is met de nokhoogte van een eengezinswoning met twee bouwlagen. De verwerende partij voegt daar in haar antwoordnota uitdrukkelijk aan toe dat de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria maar moeten worden onderzocht voor zover dat noodzakelijk of relevant is en dat dus niet iedere vergunningsbeslissing een formele motivering voor al die aandachtspunten en criteria moet bevatten.

In hun wederantwoordnota laten de verzoekende partijen die argumenten van de verwerende partij onbeantwoord. Zij volstaan ermee om zonder meer opnieuw te stellen dat 'van al deze punten' een concrete afweging moet worden gemaakt en dat 'de aard van de (ruimere) omgeving', de 'inpasbaarheid', de 'verkeersafwikkeling', 'ontsluiting', 'parkeernoden', 'ruimtelijk/schaalaspecten' en 'architectuur/cultuuraspecten/esthetiek' niet zijn aangehaald of onderzocht. Voor geen enkel aandachtspunt of criterium wordt de impact van de aanvraag geconcretiseerd om aan te tonen dat het voor de verwerende partij noodzakelijk of relevant was om, met het oog op een afdoende motivering van de bestreden beslissing, daarop in te gaan.

3.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de geluidshinder voor de omwonenden bij haar beoordeling van de aanvraag heeft betrokken. Zij stelt vast dat de afstand tussen de hoofdtribune en de perceelgrens van de dichtstbij gelegen woning 45 meter bedraagt. Ter weerlegging van het door de verzoekende partijen in hun administratief beroepschrift aangevoerde bezwaar dat de tribunes als een soort trechter zouden functioneren die de geluiden samenbundelt, wijst zij op de afstand van ongeveer 90 meter tussen beide tribunes. Het standpunt van de verzoekende partijen dat die afstand niet volstaat, komt neer op een loutere bewering van het tegendeel. Dat getuigt van een verschillende opvatting van de goede ruimtelijke ordening, maar toont niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing feitelijk onjuist of onredelijk zijn.

De verwerende partij legt de plaatsing van een ondoorzichtige wand op het plateau bij de lift ter hoogte van de leuning met een hoogte van minimaal 1,80 meter op om het zicht naar de omliggende woningen en tuinen vanuit de trap- en liftconstructie weg te nemen. In het licht van die ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de omwonenden opgelegde voorwaarde en de door de verwerende partij in overweging genomen afstand van 45 meter tot de dichtstbijzijnde woning maken de verzoekende partijen de door hen beweerde 'daadwerkelijke aantasting' van hun privacy niet concreet aannemelijk. De door de verzoekende partijen voorgelegde foto's laten niet toe om daar anders over te oordelen.

Dat de verzoekende partijen als gevolg van de bestreden beslissing tegen een 'immense liftkoker' aankijken en dat hun uitzicht door de vergunde constructies blijvend wordt belemmerd, is opportunistiekritiek die niet aantoonbaar is dat de door de verwerende partij gemaakte appreciatie kennelijk onredelijk zou zijn. Evenmin valt er niet in te zien waarom het onredelijk is dat de verwerende partij het bezwaar van de verzoekende partijen betreffende de daling van de verkoopprijzen van de omliggende woningen als een ruimtelijk irrelevant motief verwerpt.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

1.

De verzoekende partijen ontlenen een derde middel aan de schending ‘van de regels inzake de toegang van gehandicapten’.

Zij stellen daartoe het volgende:

“ ...

De aanvraag voldoet niet aan het KB van 9 mei 1977 (genomen in uitvoering van de Wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek; dit KB is nog van kracht voor dossiers ingediend voor Besl.VI.Reg. van 5 juni 2009 tot vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake toegankelijkheid).

De plannen werden geenszins aan deze bepalingen getoetst, zodat het middel gegrond is.

...”

2.

De verwerende partij repliceert dat dit middel manifest onvoldoende is uitgewerkt en betwist om die reden de ontvankelijkheid van het middel. Zij stelt dat het niet aan haar en evenmin aan de Raad is om te achterhalen welke specifieke rechtsregel geschonden wordt geacht. De loutere verwijzing naar de reglementering inzake de toegankelijkheid voor gehandicapten volstaat volgens haar niet.

3.

In hun wederantwoordnota betwisten de verzoekende partijen dat het middel niet-ontvankelijk is:

“ ...

Verwerende partij haalt aan dat dit middel niet is uitgewerkt; nochtans is het duidelijk; er is geen verwijzing naar deze reglementering.

De wet 1975 stelt nochtans duidelijk dat ten behoeve van de gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek door de bevoegde overheid slechts een bouwvergunning wordt verleend mits die gebouwen voldoen aan de normen door de Koning vastgesteld terzake van hun toegankelijkheid voor gehandicapten. Krachtens art. 2 van het KB 1977 zijn de gebouwen voor recreatieve en socio-culturele activiteiten gebouwen bedoeld in artikel 1 van de wet toegankelijk voor het publiek zijn (zie ook Verslag aan de Regering, voorafgaand het nieuwe Besl.VI.reg. 2009: accommodaties of terreinen voor dagrecreatie zijn steeds te beschouwen als publiek toegankelijk).

De plannen werden geenszins aan deze bepalingen getoetst, zodat het middel gegrond is.

...”

Beoordeling door de Raad

Nog los van de summiere wijze waarop het middel is geformuleerd, geven de verzoekende partijen niet aan in welk opzicht hun belangen geschaad kunnen zijn door de ingeroepen schending van regelgeving die enkel en alleen in functie staat van de toegang van gehandicapten

tot publiek toegankelijke gebouwen. De verzoekende partijen beweren niet dat zij een handicap hebben die hun bewegingsvrijheid ernstig belemmert, in de zin van de door hen ingeroepen wetgeving. Zij hebben daarvan ook geen gewag gemaakt in het bezwaarschrift dat zij tijdens het openbaar onderzoek hebben ingediend, evenmin in hun administratief beroepschrift bij de verwerende partij. De verzoekende partijen beroepen zich op regelgeving waarvan de schending hen niet kan benadelen. Het middel beoogt dus enkel belangen te beschermen die geheel vreemd zijn aan het belang waarop de verzoekende partijen zich beroepen ter adstructie van de ontvankelijkheid van hun beroep.

Het middel is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang niet ontvankelijk.

D. Vierde middel

1.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht op eerbiediging van het privéleven, het recht op menswaardig leven, op bescherming van de gezondheid en het recht op bescherming van een gezond leefmilieu.

Zij stellen het volgende:

“ ...

Krachtens artikel 22 van de Grondwet (1994) heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald (zie ook art. 8 E.V.R.M. dat in onze Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft).

Krachtens art. 23 van de Grondwet (1994) heeft ieder het recht een menswaardig leven te leiden en inzonderheid het recht op bescherming van de gezondheid en het recht op bescherming van een gezond leefmilieu.

Krachtens het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en/of voornoemde grondwetsregels diende GEMEENTE NEERPELT en DEPUTATIE wel degelijk na te gaan of het privé-leven, het leefmilieu en de gezondheid van de buurt en die van verzoekers in het bijzonder geen gevaar loopt door dergelijke tribune met alle toebehoren te vergunnen om amper 45 m van de woonplaats van verzoekers sub 1 (voor wat betreft de hoofdtribune) en 55 m van de woonplaats van verzoekers sub 2 (voor wat betreft de kleinere staantribune).

De vrees van verzoekers voor de bedreiging van hun privé-leven, hun gezondheid, hun leefmilieu en hun recht op een menswaardig bestaan is dan ook reëel en zolang er twijfel mogelijk is had de vergunningverlenende overheid volgens het voorzorgsbeginsel de vergunning dienen te weigeren.

Het voorzorgsbeginsel is een algemeen beginsel uit het milieurecht dat erop neerkomt dat ingeval van onzekerheid omtrent het bestaan en de omvang van de risico's voor de menselijke gezondheid of het leefmilieu beschermende maatregelen moeten genomen worden, ook al is er geen wetenschappelijke zekerheid en uitsluitel omtrent deze risico's.

Besluit :

De vergunning verlenende overheid is in casu niet uitgegaan van de juiste gegevens, minstens heeft zij deze niet deze correct beoordeeld en/of is zij op grond van voormelde

overwegingen niet in redelijkheid tot haar besluit kunnen komen. Het middel is dan ook gegrond.

...

2.

De verwerende partij antwoordt daarop het volgende:

“ ...

Voor de weerlegging van dit middel kan ons college verwijzen naar hetgeen hierboven werd gesteld bij de weerlegging van het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel (...) en van het tweede middel tot schorsing en nietigverklaring. Er is duidelijk geen sprake van overdreven hinder voor de omwonenden tengevolge van de vergunde constructies, in het licht van al de elementen van de zaak. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren hebben de vergunningverlenende overheden, zowel in eerste aanleg als in beroep, wel degelijk de gevolgen van de vergunning op het vlak van de privacy van de omwonenden en de mogelijke hinder die zij zouden kunnen ondervinden in de beoordeling van de vergunningsaanvraag betrokken. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van het bestreden besluit, waarin de bezwaren van de omwonenden werden weerlegd, en ook uit de in het besluit opgelegde vergunningsvoorwaarde.

Er is dus evenmin sprake van een inbreuk op de privacy of een schending van het grondrecht op de bescherming van de gezondheid en van een gezond leefmilieu.

Aangezien de grondrechten vermeld in artikel 22 en 23 van de Grondwet (o.a. het recht op eerbiediging van het privé-leven en op de bescherming van een gezond leefmilieu) moeten worden gewaarborgd door de wet of het decreet, hebben deze bepalingen trouwens geen directe werking en kunnen ze niet dienstig worden ingeroepen als middel tot nietigverklaring (zie R.v.St., nr. 196.239, 021 september 2009; nr. 206.069, 29 juni 2010).

Het vierde en laatste middel kan dus evenmin tot een schorsing, laat staan tot een vernietiging leiden van het bestreden besluit.

...”

3.

In hun wederantwoordnota voegen de verzoekende partijen niets inhoudelijks toe.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt:

“ ...

Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

...”

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de gevolgen van de aanvraag voor de privacy van de omwonenden en dat zij, ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer, aan de afgifte van de stedenbouwkundige

vergunning de voorwaarde heeft verbonden van de plaatsing van een ondoorzichtige wand op het plateau bij de lift ter hoogte van de leuning met een hoogte van minimaal 1,80 meter. Onder het tweede middel is er ook vastgesteld dat de verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat hun persoonlijke levenssfeer door de bestreden beslissing wordt aangetast.

De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in hun privéleven zou betekenen.

2.

Artikel 23 van de Grondwet bepaalt het volgende:

“
...

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid:

(...)

4 °het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

...”

Luidens die bepaling moet het recht op onder meer de bescherming van een gezond leefmilieu door de wet of het decreet worden gewaarborgd. Die bepaling heeft geen rechtstreekse werking en kan niet worden ingeroepen ter beoordeling van de rechtmatigheid van een individuele vergunningsbeslissing.

Evenmin kan de schending van het “voorzorgsbeginsel”, zoals gedefinieerd door de verzoekende partijen zelf, dienstig worden ingeroepen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het door hen ingeroepen “voorzorgsbeginsel” een zodanig verregaande draagwijdte heeft, dat elke stedenbouwkundige vergunning die een negatieve weerslag heeft op de mens en het leefmilieu, moet worden geweigerd.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 700 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 19 november 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van
Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Eddie CLYBOUW

Geert DE WOLF